

Ak sme s Kristom pripravení zomrieť, jeho život sa stane naším životom

V katechéze dnešnej generálnej audiencie priblížil Svätý Otec účastníkom na Námestí sv. Petra blížiace sa veľkonočné slávnosti. Medzi nimi boli aj vysokoškoláci celého sveta, ktorí sa v Ríme zúčastňujú na kongrese UNIV, zrodeného z podnetu sv. Josemaríu.

08.04.2007

Vatikán (RV) – Benedikt XVI. začal dnešnou liturgiou stredy Veľkého týždňa, ktorá nás vovádza do drámy posledných dní Ježiša Krista, preniknutých jeho utrpením. Evanjelista Matúš nám dnes predkladá na rozjímanie krátky dialóg, ktorý sa odohral vo večeradle medzi Ježišom a Judášom.

„Som to azda ja, Rabbi?“ pýta sa zradca božského Učiteľa, ktorý predpovedal: „Veru, veru, hovorím vám: Jeden z vás ma zradí.“ Pánova odpoveď je stručná: „Sám si to povedal“ (Mt 26, 14-25). Sv. Ján uzatvára svoje rozprávanie o ohlásení Judášovej zrady nemnohými, zato výrečnými slovami: „A bola tma“ (Jn 13, 30). Keď zradca opúšťa večeradlo, zhustla tma v jeho srdci – je to vnútorná noc – a vzrástol strach v dušiach ostatných apoštolov – aj oni kráčajú v ústrety noci –, kým tmy opustenosti a nenávisti sa zhlukujú okolo Syna

človeka, ktorý kráča v ústrety
dokonaniu svojej obety na kríži. To,
čo si pripomenieme v
nadchádzajúcich dňoch, je najvyššie
stretnutie Svetla a Tmy, Života a
Smrti. Aj my sa musíme vložiť do
tohto kontextu, vedomí si svojej
„noci“, svojich vín a svojej
zodpovednosti, ak chceme s
duchovným úžitkom prežiť
veľkonočné tajomstvo, ak chceme
dosiahnuť svetlo v srdci
prostredníctvom tohto tajomstva,
ktoré predstavuje ťažiskový bod
našej viery.

Do Veľkonočného trojdnia vstúpime
už zajtra Zeleným štvrtkom. Omšu
svätenia olejov messa crismale
nazval Benedikt XVI. predohrou
tridua. Diecézni biskupi a ich
najbližší spolupracovníci v osobách
kňazov vybraných z Božieho ľudu si
obnovujú sľuby vyslovené pri svojej
kňazskej vysviacke.

Ide tak každý rok o chvíľu hlbokého cirkevného spoločenstva, ktorá zdôrazňuje dar služobného kňazstva, ktorý Kristus zanechal svojej Cirkvi v predvečer svojej smrti na kríži. A pre každého kňaza je to dojímavá chvíľa v predvečer utrpenia, v ktorej nám Pán daroval samého seba, v ktorej nám daroval sviatosť Eucharistie, v ktorej nám daroval kňazstvo. Je to deň, ktorý sa dotýka srdc všetkých nás.

Večer kresťanské spoločenstvo vstupuje do Veľkonočného trojdnia, keď prežíva vo svätej omši na pamiatku Pánovej večere to, čo sa udialo počas poslednej večere.

Vo večeradle chcel Vykupiteľ vo sviatosti chleba a vína premenených na svoje Telo a na svoju Krv vopred vykonať obeť svojho života: predchádza svoju smrť, slobodne darúva svoj život, ponúka ľudstvu úplný dar seba. Umývaním nôh sa

opakuje gesto, ktorým miloval svojich, čo boli na svete, a miloval ich do krajnosti (porov. Jn 13, 1) a zanechal učeníkom tento úkon pokory, lásku až na smrť.

Ako pripomenul Svätý Otec, po svätej omši na pamiatku Pánovej večere pozýva liturgia veriacich zotrvať v adorácii Najsvätejšej sviatosti a prežívať Ježišovu smrteľnú úzkosť v Getsemanskej záhrade.

A vidíme, ako učeníci zaspali a zanechali svojho Pána samého. Aj dnes často spíme, my, jeho učeníci. V tejto svätej getsemanskej noci chceme byť bdelí, nechceme zanechať Pána v tejto hodine samotného; tam môžeme lepšie pochopiť tajomstvo Zeleného štvrtku, ktoré zahrňa trojaký dar sviatostného kňazstva, Eucharistie a nového prikázania lásky (agapé).

Veľký piatok, ktorý pripomína udalosti od odsúdenia Krista na smrť

po jeho ukrižovanie, je podľa slov Benedikta XVI. dňom pokánia, pôstu a modlitby, účasti na Pánovom umučení.

V ustálenej hodine si kresťanské zhromaždenie pripomína s pomocou Božieho slova a liturgických gest dejiny ľudskej nevernosti Božiemu plánu, ktorá sa prejavuje ešte aj dnes, a počúva dojímavé rozprávanie o bolestnom umučení Pána. Potom sa obracia na Nebeského otca s dlhou „modlitbou veriacich“, ktorá objíma všetky potreby Cirkvi a sveta.

Spoločenstvo sa klania krížu a pristupuje k Eucharistii, aby požívalo sväté spôsoby zachované zo svätej omše na pamiatku Pánovej večere predchádzajúceho dňa. Sv. Ján Zlatoústý v komentári k Veľkému piatku poznamenáva: „Kedysi kríž znamenal opovrhnutie, ale dnes je vecou úctyhodnou, kedysi bol symbolom odsúdenia, dnes je nádejou a spásou. Stal sa naozaj

prameňom nekonečných dobier;
oslobodil nás od hrôzy, rozptýlil naše
tmy, zmieril nás s Bohom, z
nepriateľov Boha nás urobil svojimi
bratmi, z cudzincov nás urobili
svojimi blízkymi: tento kríž je
zničením nevraživosti, zdrojom
pokoja, klenotnicou nášho pokladu“
(De cruce et latrone I, 1, 4).

Aby veriaci mohli Spasiteľovo
umučenie prežiť čo najplnšie, zrodila
kresťanská tradícia rozličné formy
ľudovej zbožnosti. V mnohých
krajinách sa konajú známe
veľkopiatočkové procesie, avšak Svätý
Otec vyzdvihol predovšetkým
pobožnosť krížovej cesty, ktorá sa
uskutoční za jeho účasti v tento deň
aj v rímskom Koloseu. Krížová cesta
nás podľa jeho slov celý rok učí čoraz
hlbšie vtláčať do vlastného srdca
tajomstvo kríža, kráčať s Kristom po
tejto ceste a tak sa mu vnútorne
pripodobňovať. „Môžeme povedať, že
krížová cesta nás učí – aby sme

použili výraz sv. Leva Veľkého – „hľadiť očami srdca ukrižovaného Ježiša, aby sme spoznali v jeho tele svoje vlastné telo“ (Disc. 15 o Pánovom umučení). Práve v tom spočíva podľa Benedikta XVI. pravá múdrosť kresťana.

Biela sobota je dňom, v ktorom liturgia mlčí, dňom veľkého ticha a aj kresťania sú pozvaní strážiť si vnútornú uzobranosť, čo je v tejto dobe dosť ťažké pestovať, aby sa lepšie pripravili na veľkonočnú vigíliu. V mnohých spoločenstvách sa usporadúvajú duchovné obnovy a mariánske modlitbové stretnutia, slúžiace na zjednotenie sa s Matkou Spasiteľa, ktorá s chvejúcou sa nádejou očakáva zmŕtvychvstanie ukrižovaného Syna. Konečne počas veľkonočnej vigílie bude závoj žiaľu, ktorý zahaľuje Cirkev pre smrť a pochovanie Pána, strhnutý za radostného výkriku: Kristus vstal z mŕtvych a navždy premohol smrť!

Môžeme tak skutočne pochopiť tajomstvo kríža, „že Boh tvorí zázraky aj v nemožnosti – píše starodávny autor – aby sme vedeli, že iba on môže robiť, čo chce. Zo svojej smrti náš život, zo svojich rán naše uzdravenie, zo svojho pádu naše povstanie“ (Anonym).

Napokon Benedikt XVI. zdôraznil, že veľkonočné tajomstvo, ktoré znova prežívame počas tridua, nie je len pripomienkou minulej skutočnosti, ale skutočnosťou súčasnou, lebo Kristus svojou láskou aj dnes víťazí nad hriechom a smrťou.

Zlo, vo všetkých svojich podobách, nemá posledné slovo. Posledný triumf patrí Kristovi, pravde a láske! Ak sme s ním pripravení trpieť a zomrieť, pripomína nám sv. Pavol počas veľkonočnej vigílie, jeho život sa stane naším životom (porov. Rim 6, 9). Na tejto istote spočíva a buduje sa naša kresťanská existencia.

K ÚČASTNÍKOM MEDZINÁRODNÉHO KONGRESU UNIV

Na konci tejto audiencie Benedikt XVI. pozdravil účastníkov medzinárodného kongresu UNIV, ktorý sa zrodil na podnet sv.

Josemaríu pred asi 40 rokmi. Svätý otec poprosil mladých, aby prežívali tieto dni v Ríme takým spôsobom, aby sa vrátili domov naplnení túžbou veľkodušnejšie slúžiť Kristovi a bratom: **Služba. Toto slovo sa mi veľmi páči!**, povedal sv. Josemaría, a dodal: **Zverme Pánovi svoje odhodlanie, že sa naučíme slúžiť, pretože len službou môžeme poznať a milovať Krista a ohlasovať ho, aby ho aj ďalší milovali.**

Vatican Information Service
(VIS)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/ak-sme-s-
kristom-pripraveni-zomriet-jeho-zivot-
sa-stane-nasim-zivotom/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/ak-sme-s-kristom-pripraveni-zomriet-jeho-zivot-sa-stane-nasim-zivotom/) (09.08.2025)